

Uitgave van de
Vereniging HEMAVA voor
propaganda kinderbescherming

HELDRING STICHTINGEN
MARTHA STICHTING
STICHTING VALKENHEIDE

Advertentie-tarieven in overleg met de administratie

Abonnementsprijs f 5,- per jaar

Administratie-adres: Bureau He MaVa

Joh. van Oldenbarneveltlaan 44, Amersfoort

Telefoon 3337 - Postrekening 4846

Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters / Wilhelminapark 41 / Utrecht

der GERECHTIGHEID

Er zijn verhalen, die zo oud zijn dat niemand meer weet uit welke tijd ze stammen.

Eén daarvan wil ik jullie vertellen. Het heet: „De klok der gerechtigheid”.

Atri is een oud Italiaans stadje, dat tegen de helling van een hoge steile berg ligt. Heel lang geleden schonk de Koning Atri een mooie bronzen klok, die in de toren op het marktplein opgehangen werd. Er was een lang touw aan bevestigd, dat bijna tot de grond reikte. Zo kon zelfs het kleinste kind de klok luiden.

Toen de dag aanbrak waarop de klok ingewijd zou worden, stroomden de mensen naar het marktplein.

Ze stonden rond de toren en keken naar de mooie klok, die glansde omdat de zon er op scheen.

De Koning zelf was voor de plechtigheid over gekomen en toen hij begon te spreken was het zo stil, dat je in de benedenstad een haan kon horen kraaien. De Koning keek naar boven en sprak: „Dit nu, lieve mensen, is de klok der gerechtigheid. Hij mag alleen maar in geval van nood geluid worden. Als iemand van jullie meent dat hij onrechtvaardig behandeld is, mag hij aan het klokketouw trekken. Zodra de rechters de stem van de klok horen, zullen zij hun toga's aantrekken, zich naar het marktplein be-

geven, aandachtig naar de klacht horen en recht spreken. Het staat ieder vrij hier te komen, maar alleen hij die weet dat hem onrecht geschied is, mag het touw aanraken."

Jaren gingen voorbij, jaren waarin de rechters vele malen door de klok geroepen werden. Zo dikwijls deed hij dienst, dat het touw versleten was. Het uiteinde was gerafeld en zo kort was het geworden dat je al heel lang moest wezen om er bij te kunnen.

„Dat gaat zo niet langer," zeiden de rechters. „Vandaag of morgen komt een kind over onrecht klagen, en hoe kan het dan de klok luiden om het ons te laten weten?"

„De rechters hebben gelijk," zei de burgemeester, „er moet een nieuw touw komen dat zo lang is dat zelfs het kleinste kind er bij kan."

Maar ja, zo'n touw was er in heel Atri niet te vinden.

„Het moet in de stad achter de bergen besteld worden," zei de gerechtsdienaar.

Dat gebeurde, maar al spoedig kwam er bericht dat het zeker lang duren zou eer het geleverd kon worden.

„Wat zullen we doen om te maken dat er in die tijd toch geluid kan worden?" vroeg de burgemeester.

Dat was inderdaad een probleem, maar de herbergier wist raad. Hij liep naar zijn wijnberg en kwam met een lange wingerdrank terug.

„Daarmee kunnen we ons zo lang behelpen," zei hij. Toen klom hij naar boven en maakte de rank met bladeren en al aan de klok vast. En werkelijk, hij was zo lang dat hij tot de grond reikte.

Nu woonde in die dagen boven Atri een ridder. Zijn slot stond op een steile rots en hij kwam maar zelden in de stad.

In zijn jeugd was hij een dapper man geweest, die meer dan eens voor zijn stad gestreden had. Op zijn ros was hij uitgereden en steeds had het trouwe dier hem behouden weer thuis gebracht.

Maar de ridder was oud geworden en zijn paard met hem.

Van strijden was geen sprake meer.

Dagen lang zat de oude man in zijn donker vertrek en telde zijn goudstukken. Het goud had de man, die niemand had kunnen overwinnen, tenslotte overmeesterd. Aan zijn vroegere makker, zijn paard, dacht hij nauwelijks meer.

Het stond in zijn armelijke stal en leed honger.

„Waarom zou ik hem nog langer houden?” dacht de ridder. „Wat heb ik nog aan hem? Hij kost me alleen maar geld. Ik zou hem het liefst verkopen, maar wie zal nog een cent voor hem geven? Ik zal hem weggagen, dan moet hij zelf maar zien hoe hij aan de kost komt,” en hij voegde de daad bij het woord.

Daar strompelde dan het arme oude paard naar voedsel zoekend het bergpad af, maar zelfs geen distel vond hij op de kale rotsen.

Toen hij in de stad kwam, riepen de jongens hem na en gooiden hem met stenen. Zelfs de honden blaften hem aan.

In de middag kwam hij op het marktplein, waarop fel de zon scheen.

Geen levend wezen was er te zien, daarvoor was het veel te warm!

„Hier is tenminste schaduw,” dacht het oude paard en bleef bij de toren staan.

Daar zag hij de wingerdrank naar beneden hangen. Zijn bladeren en loten waren nog fris, zodat hij er begerig naar hapte.

Maar de rank was stevig en gaf niet mee.

Toen nam het paard hem in zijn bek en trok en trok. Hij trok zo hard, dat de klok hoog boven hem, met korte stoten begon te luiden. Heel Atri hoorde het.

„Wat zullen we nu hebben?” zeiden de rechters en trokken haastig hun toga's aan.

„Het moet een ernstige zaak zijn, als op het warmste uur van de dag de klok geluid wordt,” meenden ze.

Toen ze op het marktplein kwamen, was het eerste dat zij zagen het magerere paard, dat zich aan de wingerdrank te goed deed.

„Zie toch eens, het paard van de vrek!” riepen ze. „Hij komt zich over zijn meester beklagen en terecht!”

Het duurde niet lang of het marktplein zag zwart van de mensen. Iedereen was nieuwsgierig wie de aanklager zou zijn. Ook de gerechtsdienaar was toe komen snellen.

„Ga de ridder halen en breng hem hier!” bevalen de rechters.

Hij ging en kwam terug met de beschuldigde.

Die hoorde op staande voet zijn vonnis.

„Dit paard heeft jaren voor u gewerkt en u trouw gediend,” zeiden de rechters. „Uit meer dan één gevaar heeft hij u gered. Een deel van uw rijkdom hebt gij aan hem te danken. Daarom zal de helft ervan dienen om hem een goede oude dag te verzekeren. Koop overvloedig haver en hooi en zorg voor een warme stal. Wij zullen toezien dat hij voortaan in niets meer te kort komt!”

De vrek liet het hoofd hangen, maar de omstanders juichten en niemand was er die „de klok der gerechtigheid” niet luide prees!

D. A. Cramer-Schaap.

